

Smalkie viesnīcas viesi

Pulksten četros pēcpusdienā viesnīcas direktora kabinets ir ļaužu pilns. Direktors Ronnijs Haselvūds ir aptuveni piecdesmit gadus vecs vīrs. Viņam ir liela vaigubārda, lai gan uz galvas nav neviena vienīga mata.

Pirms dažiem gadiem kādā lietainā dienā viņš no Londonas ieradās Vallebijā. Ronniju bija pametusi sieva, tāpēc viņš atbrauca šurp, lai sēdētu pie jūras un rakstītu dzejoļus. Taču tad viņš ievēroja pussagruvušo viesnīcu un nolēma, ka šeit taču varētu sākt dzīvi no jauna. Pēc gada viesnīca bija savesta kārtībā.

Lases tēvocis apgalvo, ka viesnīcas direktoram ir tērauda griba, zelta sirds un naudas maks, kas ir tikpat tukšs kā

Fālunas vara raktuves. Lai viesnīca izskatītos gluži kā jauna, viņš noteikti iztērēja vairākus miljonus.

Patlaban direktors ir sasaucis kopā visus darbiniekus, un tie sēž ap lielo galdu viņa kabinetā.

Tas pa labi no laipnā direktora ir mūžam neapmierinātais Rūne Anderšons. Viņš ir administrators. Ne Lasem, ne Majai viņš nepatīk. Rūne Anderšons izmanto citus darbiniekus, un brīžiem pat liekas – vīrietis ir iedomājies, ka viesnīca pieder viņam. Anderšona kungs – tā Lasem un Majai viņš jāuzrunā.

Lases tēvocis sacīja, ka Rūne Anderšons nav precējies, jo neviena sieviete negribēs tādu vīru, kurš nekad nesmaida un bez mitas noņemamas ar pastmarkām.

Tagad īgņa administrators demonstratīvi bungo ar pirkstu galiem pa galdu,

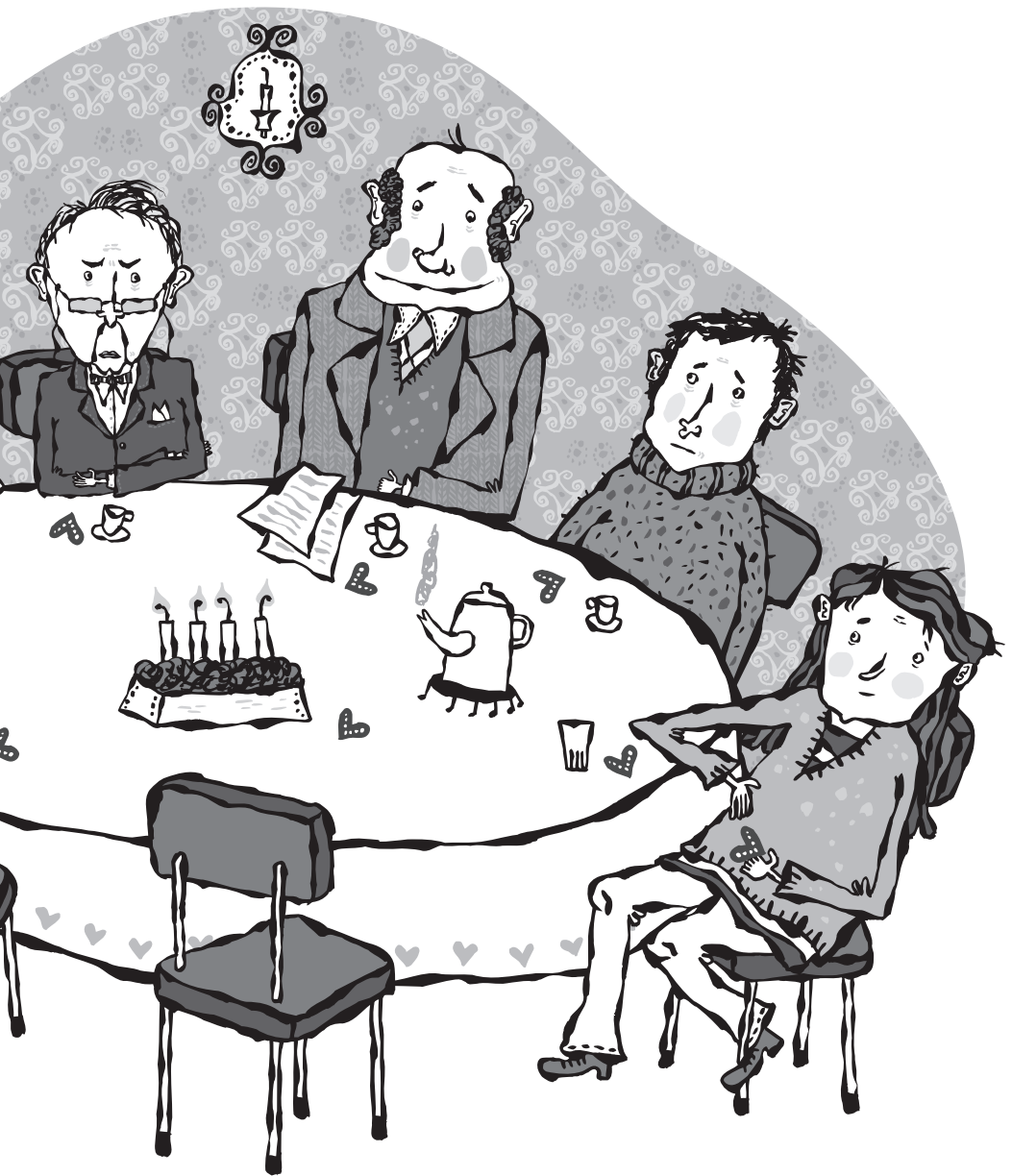

lai visi saprastu, ka viņam nav laika te dirnēt.

Blakus nejaukajam Rūnem Anderšonam sēž pilnīgs viņa pretstats. Tā ir skaistā un vienmēr smaidīgā Rīta Heijalainena. Viņa ir no Somijas un strādā par pavāri. Runā, ka direktors Ronnijs Haselvūds ir viņā mazliet iemīlējies.

Rītas sapnis ir reiz atvērt savu restorānu Francijā.

Taču tam viņai nepietiek naudas, tāpēc Rīta visu savu algu tērē loterijas biļetēs un sacensību totalizatorā. Rīta cer uz lielo laimestu. Arī patlaban viņa sēž un ar nagu skrubina nost krāsu no loterijas biļetes numura.

– Eh! – Rīta iesmejas un sabužina Lasem matus. – Atkal nekā! Taču kādu dienu es laimēšu un tad došos uz Franciju!

Tieši pretim glītajai un laipnajai Rītai sēž drūms tumšmatis no Francijas, vārdā Pjērs Šalops. Viņš tīra viesnīcu. Parasti Pjērs daudz nerunā, bet Lase un Maja ir vairākkārt redzējuši, kā viņš un Rīta pusdienu pārtraukumā sēž cieši līdzās viens otram un sačukstas.

– Nu tā! – Ronnijs Haselvūds ierunājas. – Atkal ir klāt viesnīcas tradicionālās Ziemassvētku svinības.

Direktors starojoši turpina:

– Šogad viss notiks tā. Maja palīdzēs Rītai ar lielo piparkūku māju, kas būs novietota recepcijā. Rīt agri no rīta Lase salonā izpuškos egli. Tur pulksten četros tiks izdalītas Ziemassvētku dāvanas. Es pats – kā parasti – būšu Ziemassvētku vecītis, ja vien pie mums šogad neieradīsies Ziemassvētku āzis. Rūne, to tu varētu notēlot!

Viesnīcas direktors noķiķina un draudzīgi iedunkā Rūnem Anderšonam krūtīs.

Maja ievēro, ka Rūnes augšlūpa viegli noraustās. Varētu domāt, ka viņš grib

pasmaidīt, taču jaunā detektīve nojauš: visticamāk, Rūne Anderšons gribētu iecirst zobus šefa rokā.

Nepievēršot uzmanību administratora aizkaitinājumam, viesnīcas direktors turpina:

– Turklāt rīt ir ne tikai Ziemassvētku vakars vien, bet arī viesnīcai ļoti nozīmīga diena. Man zvanīja Okerē ģimene, viņi pasūtīja vissmalkāko numuru. Ģimene te vēlas uzturēties ilgāku laiku, un tas viesnīcai ienesīs daudz naudas. Dievs vien zina, cik ļoti mums tā nepieciešama! Tāpēc visam jābūt perfektā kārtībā.

Lase un Maja ievēro, ka direktors ir uztraucies.

– Ģimenē ir trīs personas: Okerē kungs ar kundzi un viņu meita Pomonas jaunkundze, – direktors saka. – Kopā ar ģimeni ceļo arī klēpjsunītis Ribstons – man labpatīk domāt, ka tas ir viņa vārds.

Direktors turpina stāstīt par smalko ģimeni un stingri piekodina:

– Telefonsarunā Okerē kungs īpaši uzsvēra, ka pret suni jāizturas ļoti labi, citādi tas var saskumt un pārtraukt ēst. Ribstons ir ļoti dārgas un ekskluzīvas šķirnes suns, tāpēc nekas nedrīkst saiet grīstē.

– Direktors var būt mierīgs, ar suni viss būs kārtībā, – Rīta iesmejas.

Viņš mazliet atslābst un ar pateicību un maigumu paskatās uz Rītu.

– Nuja, tas arī viss, – direktors nobeigumā saka.

Personāls atstāj direktora kabinetu, lai turpinātu gatavošanos Ziemassvētku svinībām.